

Trelleborg fredagen den 20 januari 2012

Måndagen den 9 januari kl. 09.50 lyfte en Boeing 737 från Sturup med destination Gran Canaria. Ombord fanns jag och min sambo Helene för att tillbringa en vecka i *Puerto Rico* med sol och värme och uppgift att ladda batterierna från en annars hotande härdsmalta.

Gran Canaria är den nästa största ön av 13 i den grupp som kallas Kanarieöarna. Eftersom Canis betyder hund på latin finns alltså ingen koppling till den kanariefågel som man annars kanske kan tro. Trots det endast är 10 mil till Afrikas nordvästra kust där Marocko ligger så tillhör ögruppen Spanien och så har man gjort sedan 1483.

Lite tidigare än så, eller rättare sagt för 15 miljoner år sen reste sig Gran Canaria ur havet som en vulkanö, men som tur är har dessa vulkaner varit utslocknade i över 3 000 år. Det karga landskapet med de vulkaniska topparna mitt på ön är dock ett minne från den tiden.

Det spanska köket dominerar naturligtvis på Gran Canaria men man har även egna specialiteter så som *Paps arrugadas*, små nypotatisar kokade i väldigt salt vatten som ofta också serveras tillsammans med den röda vitlökssåsen *Mojo*.

Öns inhemska vin är ingen större hit men det fylliga spanska rödvinet som finns är oftast mycket smakrikt och prisvärt. Vill man istället ha en kall öl så är det inhemska *Tropical* eller det spanska *San Miguel* som gäller. Båda ljusa, lätttryckna och goda i den varma solen.

Puerto Rico (ej att förväxla med den Västindiska ön) har sen åttiotalet vuxit från en fiskeby och blivit en av de mest populära badorterna på ön och på bergssluttningarna trängs hotell och semesteranläggningar. Enligt statistiken har man 355 soldagar om året så det var väl lite typiskt att det skulle regna en av dagarna, men är det fredagen den 13:e, så är det!

Det blev ändå totalt närmare fyra soldagar vid poolen eller på stranden och vad kan väl mäta sig med en skön solsäng, kalla drycker, svenska tidningar och en och annan rockbiografi!

Med på resan fanns nämligen *Red* som är Sammy Hagars självbiografi. Den snart 65-årige rockstjärnan har haft en lång och krokig karriär som sångare i grupper som Montrose och Van Halen men även som framgångsrik soloartist. Hans historia var intressant men det kändes sorgligt att behöva läsa om vilket skick som Eddie Van Halen tydligen befinner sig i...

Efter att de senaste åren ha läst en handfull rockbiografier så känns det som att historien upprepar sig gång på gång. Rockstjärnelivet tycks gå ut på att komma från misären, kämpa sig uppåt, få en karriär och slå igenom. När man äntligen kommit så långt så blir det ett livslångt ekorrhjul bestående av skivinspelningar, skivsläpp och turnerande. Däremellan dricker man vansinniga mängder av alkohol, tar droger, köper Ferraris, sabbar hotellsviter och är notoriskt otrogen mot frun eller flickvännen. Har man sen tur så dör man vid 27 års ålder och blir ihågkommen som ett vackert lik. Annars blir man gammal och skriver sina memoarer...

Nicke Borg var visserligen med i Melodifestivalen senast men ser väl annars ut som en rockstjärna ska med alla tatueringar och andra rockattribut. Hans tolkning av rockklassikern *London calling* på Idrottsgalan i måndags kväll var dock något av det värsta jag upplevt på länge och jag är glad att det var SVT-Play jag såg det på så jag kunde snabbspola eländet!

Att ridsport blivit så folkligt att *Rolf-Göran Bengtsson* fick svenska folkets röst och tillika *Jerringpriset* under samma gala förundrade faktiskt. Jag var helt säker på att detta var vikt åt Marcus Hellner, eller åtminstone Therese Alshammar.

Det svenska herrlandslaget i handboll blev förärade just det priset 1990 efter att Bengan Boys tagit VM-guld. Nu gäller det EM i Serbien och med ömsom vin, ömsom vatten är Sverige i alla fall klara för mellanomgången där man möter Serbien, Danmark och Polen. I det svenska laget finns det en tidigare trelleborgare i det 113 kilo tunga muskelpaketet Andreas Nilsson, som nu spelar för Skövde. Andreas som har en bra bössa har stundtals glimtat till.

På tal om just landslag så höll jag på att sätta morgonkaffet i halsen när Trelleborgs Allehanda i veckan basunerade ut att TFF:s bänknötande mittback *Yousef Fakhro* var uttagen i landslaget, men det visade sig vara Libanons landslag som gett honom sitt förtroende.

Foto: Gun Kronström